

En Jordi, que no entén per què tothom riu quan canta «al bar, al bar, al baaaaar» demana disculpes per no haver trobat un títol millor

FIRMA: EN JORDI, UN IL·LUMINAT EN UN SOTERRANI SENSE SOL.

Aquesta vegada, en Jordi està sorprès. Després del seu primer escrit, encara no l'han fet fora. No ho entén. Fins i tot es va amagar durant un temps darrere dels bidons del soterrani per por que la policia l'agafés. Bé, li van agafar el Monstru de Banyoles, el seu cotxe, perquè el tenia molt ben estacionat... però en un lloc, segons sembla, prohibit, en un excepte veïns. Encara no s'ho explica. I és que a manca de més concrecions, ell, de veí, ja ho és. Malauradament, i encara que content perquè no l'havien agafat a ell, el rescat del car li va sortir car –lamentable, s'ho ha fet venir bé, perdoneu-lo. Però pagar un preu tan elevat pel Monstru va fer pujar l'autoestima d'en Jordi, just quan pensava que el cotxe ja no valia res. Per això des d'aquí dóna les gràcies i demana que, després de l'esforç dedicat a buscar el costat positiu del succés, en tot un paràgraf que no s'aguanta per enlloc, es tingui en compte que en Jordi també és veí, encara que sigui de conveniència.

En Jordi creu que, definitivament, aquest cop està jugant tant amb els límits, que l'empaitaran. Mai havia pensat tenir l'oportunitat d'escriure en una revista i, ara que la té, es dedica a contar tonteries, a fer el pallaso, a explicar que la grua li ha retirat el cotxe (quan li hauria de caure la cara de vergonya). Però està tranquil. Potser ni s'ha notat que en el paràgraf precedent no sabia, encara, de què parlaria en aquest escrit. Tampoc ho sap ara. Que hi hagi crisi de tot menys de la crisi? Que la dictadura dels núvols no deixi contemplar ni lluna, ni estrelles, ni sol, i ningú li declari la guerra? O que en els dibuixos animats, els animals cantin i ballin, fins i tot es facin entendre tot parlant un idioma, quan això no és possible? En Jordi no ho veu clar. Ell ja sap que no és pas lent escrivint, sinó rumiant què escriure. De vegades pensa que si en comptes de redactar de nit i al soterrani, ho fes de dia i al bar, potser els resultats serien radicalment diferents, potser escriuria més ràpid.

En Jordi ja es troba al bar de la Facultat de Lletres de la UdG. Pensa que per escriure, aquest serà el millor dels bars possibles. Primer de tot, demana un petit entrepà que li

permetrà tenir dret a una cadira. No té el costum d'escoltar el que demanen els altres mentre espera el seu torn. Sap que aquest exercici pot portar a prejudicis: que si el qui demana un suc de taronja natural es cuida, que si el qui demana una cervesa o ha acabat les classes o el temari de la següent classe és millor (a)prendre-se'l rient, que si el qui compra un menú té un estatus social més elevat que el qui compra un entrepà... En fi, havent demanat, i després d'haver pagat un preu impossible de recordar perquè allí res té un valor rodó, en Jordi s'asseu a fora, mira i escriu, efectivament –programa d'Esport 3–, més ràpid, però perquè ningú el vegi. Li fa vergonya. Això que ha escrit de l'efectivament li fa riure. Permeteu-li'n una altra: ho troba *very* –l'aigua dels Pirineus– *funny*, encara –capital de Turquia– que un xic –de *Delux*– trist. Ja està.

Les cadires són dures i fredes. La majoria de les taules estan ocupades. La gent menja, llegeix la premsa o xerra –de la mateixa manera, molts callen, i aquests també s'han de destacar, té mèrit escoltar. Igual que en Jordi, molts observen. En un bar, igual que en un tren o al metro, s'estableix un joc de mirades curiosos. La gent es mira, també a través de les ulleres de sol, un bon amagatall. I si hi ha alguna cosa digne de ser comentada, es comenta. Sempre es veuen coses noves. Al bar de la Facultat de Lletres sembla que sempre hi hagi la mateixa gent, però sempre apareix algú mai vist abans.

En Jordi, que mai ha aconseguit deslliurar-se de les idees preconcebudes, juraria que en una de les taules hi ha un grup d'estudiants de Turisme. No porten cap llibre que ho demostrí, ni parlen altres idiomes entre ells, però és allò que s'acostuma a dir, que en fan la pinta. En fi, que es diferenciïn dels estudiants de les carreres de lletres, que alhora es podrien subdividir, també pels temes de conversa. De ben segur que els d'Art no paren de discutir si el bar és o no una obra d'art; els de Filosofia que com és possible que no deixin de pensar ni estant al bar; els de Geografia que bufi d'on bufi el vent, els fums de la nova zona de fumadors poden contaminar la zona de no-fumadors; els d'Història que si el bar era d'abans de Crist o havia estat fundat pels francesos per guanyar les guerres,

tot fent veure als gironins que estar al bar era, de totes les coses, la més important amb diferència; els de Filologia que si l'etimologia de la paraula bar permet designar també el pati del bar o s'han de considerar dues coses distintes... En Jordi, que ha anat perdent la gràcia, para perquè s'ha cansat d'escriure bar tantes vegades.

En Jordi sap que, avui dia, dir que has passat una tarda al bar et fa ser guai, més que haver estat a la biblioteca, fet que et converteix automàticament en un no-guai. Per no fer-se-les seves, en Jordi citarà ara unes paraules de Thomas Gilovich, que no sap pas qui és, però que van com anell al dit. Per seguir amb la línia acadèmica de tot l'escrit, creu oportú apuntar que van ser dites a La Contra de La Vanguardia el 23-10-2009. Són les següents: “Els líders oculten les seves hores d'estudi –no molen– i en canvi presumeixen de passar-ne moltes al bar. I exhibeixen les seves borratxeres. Així que els pobres crèduls que es creuen i imiten aquesta farsa acaben alcohòlics i suspesos [...]” La veritat és que a en Jordi sempre li han dit que ser home de bars és mala cosa. I, de fet, comença a sentir-se malament: tot el país treballant i ell allí, perdent el temps. Se sent culpable, però també alleugerit. I és que en una de les taules, en Jordi també creu veure algun professor. I dels professors, ja se sap, se n'ha d'aprendre. Potser van al bar per necessitat, a menjar o beure. Però potser no, qui sap. Però en Jordi ja no se sent tan malament.

L'il·luminat comença a estar cansat d'escriure. Fa balanç i veu que l'experiència d'escriure al bar no ha comportat cap canvi significatiu. Potser pensa un xic més ràpid, però continua amb la mateixa ximpleria. Repeteix paraules constantment –i no només això, sinó que a més, al ser-ne conscient, ho diu–, parla de coses que no interessin ningú... El resultat és el mateix, tal com si hagués escrit des del soterrani. I és que qui sap, potser no s'ha mogut d'allà. En fi, en Jordi ho deixa aquí. Rodolí.